Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 13	1. Juli 1913	62. Aargang

Frelse for de Døde.

Tale af Præsident Charles W. Penrose i Tabernaklet i Salt Lake City den 22. September 1912, „Genealogisk Søndag".

I alle de Sidste-Dages Helliges Forsamlinger, hovedsagelig i Zion, er denne Dag beskikket til at henlede Folkets Opmærksomhed paa en Organisation i Kirken, kaldet „Utahs genealogiske Selskab", og dette leder Tanken hen paa en Mængde forskjellige Emner, som alle Mennesker, hvadenten de ere Sidste-Dages Hellige eller ikke, kunne have Fordel af at høre Tale om. Jeg haaber, at den Helligaands Inspiration i Eftermiddag vil lede mine Tanker og oplyse mit Sind, saaledes at jeg maa være i Stand til at give denne Forsamling Noget, som vil være til Gavn. Jeg ønsker ingensinde at fremstaa for en Forsamling i nogen anden Hensigt end den at give den Lys og Sandhed, saaledes som den Helligaands Kraft vil vejlede mig.

Jeg tror ikke, at jeg kan fremkomme med noget Nyt til denne Forsamling, der hovedsagelig bestaar af Sidste-Dages Hellige, som ere bekjendte med Kirkens vigtige Lærdomme, Principper og Ordinancer, men det er godt en Gang imellem at faa rørt lidt op i vor Hukommelse, saa at de Ting, som vi have lært i Fortiden, kunne blive endnu tydeligere indprentede paa vort Sind, og at de Pligter, som følge med en Forstaaelse af disse Ting, maa blive opfattede af os, saa at vi kunne blive saaledes paavirkede, at vi udføre vore Pligter, ere trofaste i vore Pagter og tjene Herren mere oprigtigt og derved modtage stedse større Glæde og Lykke i hans Rige; thi vor Religion er en fremadskridende

Tro. Dette Udtryk benyttes en hel Del i vore Dage, men det tilkjendegiver i mange Tilfælde ikke den rigtige Mening. Fremadskriden betyder ikke en Bortkastning af Alt, hvad vi have lært, som er sandt; men den betyder Opnaaelsen af højere Lys og Kundskab om de Ting, vi have lært, og en Fremadskriden i andre Sandheder, hvilke naturligvis ville være i Overensstemmelse med dem, som vi allerede have modtaget; thi Sandhed er altid i Overensstemmelse med sig selv.

I de senere Aar have de Sidste-Dages Helliges Tanker været henvendte paa Nødvendigheden af at faa Noget at vide om deres Forfædre, ikke af Forfængelighed, men for at komme til Kundskab om deres Slægtskabsforhold og Nedstamning, saaledes at de kunne udrette Noget for deres Forfædre paa den Maade, som Herren har aabenbaret i denne Husholdning, hvilken er „Tidernes Fyldes Husholdning", i hvilken han vil „sammenfatte sig Alt i Kristus, det, som er i Himlene, og det, som er paa Jorden, i ham". Vi bevidne, at dette Værk, som Verden kalder „Mormonisme", i Virkeligheden er en Paabegyndelse af denne nye Husholdning, i hvilken de store Sandheder, som forkyndtes i gamle Dage, ville blive lærte igjen. Mange af disse have været tabte af Syne i flere Aarhundreder, men de ville blive bragte frem tilligemed mange Ting, som ikke før have været forkyndte, og alt dette aabenbares nu til de Sidste-Dages Hellige, for at de kunne vore og udvikles og blive oplyste om deres Stilling og forberede sig til det store Arbejde for Menneskehedens Frelse, som ligger foran dem. Thi i denne sidste, store Husholdning omfatter Herrens Værk ikke alene de Levende, men ogsaa de Hensovede, at de, som ere gaaede forud, de, som levede i forbigangne Tidsaldre, da Evangeliet ikke blev prædiket i sin Fylde, og de, som levede i Lande, hvortil Evangeliets Budskab ikke blev bragt, kunne faa Lejlighed til at lære Guds Villie at kjende og opnaa Evangeliets Velsignelser; thi de, som ere hensovede, leve — ikke for Mennesker maaske, men for Gud. „Han er ikke Dødes, men Levendes Gud; thi for ham leve de alle", hvad enten de ere i Legemet eller udenfor Legemet, og i denne de Sidste-Dages Husholdning har det behaget vor himmelske Fader at aabenbare mange Ting angaaende vore Forfædre og hvad vi kunne udføre for dem, saaledes at de gjennem os kunne blive velsignede og med Tiden frelses i hans Rige.

De af eder, som ere kjendte med det nye Testamentes Bøger, og som have læst Brevet til Hebræerne, ville i det 11. Kapitel have fundet en Beskrivelse af den store Tro, som det gamle Testamentes Patriarker vare besjælede af. Mange af de store og gode Gjerninger, som de udførte paa Grund af Tro, ere opregnede, men Brevets Forfatter giver i Slutningen af Kapitlet en Meddelelse om, hvad der bør gjøres for dem, og dette viser, at de ikke vare fuldkomne. De ville finde disse Skriftsteder i Hebræerbrevets 11. Kapitel. Hele Kapitlet burde læses og over-

vejes, saaledes at de, der læse det, kunde tilskyndes til at følge disse Mænds Exempel og udvise den samme Flid og Troskab i deres daglige Liv, som de gjorde. Efter at have omtalt de store Ting, som de nævnte store Mænd have udført paa Grund af Tro, siger Forfatteren:

„Og alle disse, skjøndt de havde Vidnesbyrd for deres Tro, opnaaede ikke Forjættelsen, efterdi Gud forud havde udset noget bedre for os, for at de ikke skulde fuldkommes uden os."

Til Trods for de store Gjerninger, som de udførte, og til Trods for, at de modtoge Aabenbaringer fra Gud og modtoge hans Anerkjendelse for det Gode, de udøvede, saa opnaaede de dog ikke Forjættelsen. Derved menes naturligvis, at de ikke opnaaede Opfyldelsen af Forjættelsen. Forjættelsen havde de. Vi kunne læse om denne Forjættelse baade i det gamle og det nye Testamente. De havde Forjættelser om Ting, som skulde komme, men Apostlens Mening er tydelig nok den, at de ikke opnaaede at faa disse Forjættelser opfyldte og ikke modtoge alle de Velsignelser, som de ventede at opnaa. Abraham modtog den Forjættelse, at Herren vilde give ham et Land, hvori han og hans Efterkommere skulde bo for evigt, men han døde, som vi læse et andet Sted, „uden at have opnaaet Forjættelsen". Enhver Forjættelse, som Herren giver sine Børn, vil blive opfyldt i hans egen bestemte Tid. Altsaa, vi læse her, at alle disse „ikke opnaaede Forjættelsen". Tiden for disse Forjættelsers Opfyldelse var endnu ikke kommen. Hebræerbrevet siger, at Gud havde „udset noget bedre for os, for at de ikke skulle fuldkommes uden os". Dette er et Skriftsted, som bliver meget misforstaaet og har været Gjenstand for mange Fortolkninger. Ved Læsningen af det opstaar ganske naturligt det Spørgsmaal: Hvorledes kan det være, at Folket paa Apostlernes Dage kunde have noget bedre end de, som havde hørt Sandheden forud, og hvorledes var det muligt, at disse ikke kunde fuldkommes uden dem, der modtoge Evangeliet fra Jesus Kristus eller hans Apostler?

Det er dette Emne, jeg ønsker at tale om i Dag. Jeg vil henvise til de sidste Ord i det gamle Testamente hos Profeten Malakias. Hans Bog er den sidste. Jeg veed ikke, om dette er dens rette kronologiske Plads, men jeg tror det, uagtet vi ikke kunne bevise det. I det fjerde og sidste Kapitel hos Profeten Malakias læse vi følgende:

„Se, jeg sender eder Elias, Profeten, førend Herrens Dag kommer, den store og den forfærdelige. Og han skal vende Fædrenes Hjerte til Børnene, og Børnenes Hjerte til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaa Landet med Band."

Vi se af denne Udtalelse, at der skulde komme en Tid, da Børnenes Hjerter skulde vendes mod deres Fædre og Fædrenes Hjerter imod Børnene. Det er nødvendigt, at Jordens Slægter skulle forenes, for at Guds Hensigter kunne blive opfyldte og disse Slægter fuldkommengjøres.

De kunne ikke blive fuldkomne uden hinanden. Børnene ere nødvendige, for at Familieorganisationen i den evige Verden kan være fuldkommen, og Fædrene ere nødvendige for Børnene, og i Følge de inspirerede Ord, som jeg har læst fra det nye Testamente, har Herren for dem af hans Børn, som boede paa Jorden paa den Tid, „udset noget bedre", end deres Fædre opnaaede, saaledes at deres Fædre ikke kunde fuldkommes uden dem. Der var et Arbejde at udføre, hvorved de forskjellige Led i denne Familiekjæde kunde blive forenede og fuldkommengjorte.

Vi finde en hel Del Slægtregistre i den hellige Skrift. I Begyndelsen af det nye Testamente have vi Jesu Moders, Maries, Slægtregister, der fører hendes Stamtavle tilbage til David. I det gamle Testamente have vi Slægtregistre over Israels fremragende Mænd, og disse Stamtavler gaa tilbage til Abraham. Naar vi tilfulde lære at forstaa Guds Hensigter med sine Børn her paa Jorden — thi vi ere alle hans Børn, af hvad Race, Stamme og Tungemaal vi end ere — da ville vi indse, at det er nødvendigt, at alle Jordens Slægter blive forenede og sammenføjede lige fra Begyndelsen til de sidste Dage; thi ellers kunne disse Slægter ikke fuldkommes.

I gamle Dage bleve store Velsignelser lovede til visse Folkeslag og Stammer, og disse Velsignelser gik i Arv fra Fader til Søn, forudsat at Sønnen var værdig til at modtage dem; men Forjættelserne bleve kun givne til visse Folk; særlig var Israel berettiget til store Velsignelser. Paulus omtaler dette Emne i Brevet til Romerne: „Hvad er da Jødernes Fortrin? ... Meget i alle Maader; først nemlig dette, at Guds Ord ere blevne dem betroede." Skriften viser os ogsaa, at det Præstedømme, som Gud gav til Aron og hans Sønner, gik i Arv fra Fader til Søn. Naar vi lære at forstaa Guds Hensigter bedre, ville vi finde, at det er af stor Betydning for os, at vi have Kjendskab til vore Forfædres Slægtregistre.

Vi have et Arbejde at udføre i disse de sidste Dage, ligesom de Hellige havde i den første kristne Kirke, for at Guds Hensigter med Menneskene kunne ske Fyldest. Profeten Malakias siger, at Herren vil sende Elias, førend den store og forfærdelige Dag kommer, netop for at vende Fædrenes Hjerte til Børnene og Børnenes til deres Fædre, hvilket viser, at der har været en Forsømmelse i denne Retning, og at Folket ikke havde udført, hvad de burde for deres Forfædre. De havde ingen Forstaaelse af dette, og for at de kunde komme til at forstaa, var det, at Herren vilde sende Profeten Elias førend Herrens den store og forfærdelige Dag. Nu kunne vi spørge: Hvad er dette for en stor og forfærdelig Dag? Svaret herpaa findes i Malakias, 4. Kapitel, 1. Vers, der lyder saaledes:

„Thi se, Dagen kommer, der brænder som Ovnen, og alle hovmodige og hver, som øver Ugudelighed, skulle vorde Halm, og Dagen, der kommer, skal fortære dem, siger den Herre Zebaoth, saa at den ikke

levner dem Rod eller Gren. Men for eder, som frygte mit Navn, skal Retfærdigheds Sol opgaa med Lægedom under sine Vinger; og I skulle gaa ud og springe som Kalve fra Fedestalden."

Dette er Herrens store og forfærdelige Dag, omtalt i de sidste Vers i samme Kapitel. Herren har sagt, at han, førend denne Dag kommer, vil sende Elias, Profeten. De veed, at Elias ikke døde en naturlig Død. Da Tiden for hans Bortgang kom, blev han taget op til Himlen i en gloende Vogn. Han blev forandret som Følge af Guds Kraft. Hans Legeme blev ikke lagt i Graven. Han var ligesom Enok, som vi læse om i 1. Mosebog 5: 24: „Og han var ikke mere; thi Gud tog ham." Igjennem ny Aabenbaring lære vi, at ikke alene Enok, men hele hans Stad blev optagen, fordi de havde været trofaste og retskafne og holdt Herrens Love.

Der er altsaa Væsener, som ikke have smagt Døden, og de ere rede til at være Guds Budbærere til Menneskene i Kjødet, naarsomhelst han har Brug for dem. Profeten Elias og Moses viste sig for Jesus ved Forklarelsen paa Bjerget. Hvad betyder nu denne Udtalelse: „Jeg vil sende eder Profeten Elias"? Skal dette forstaas bogstaveligt? Ja, det betyder nøjagtigt, hvad det siger; der menes Elias selv. Forinden denne store Ødelæggelsens Dag skulde Profeten Elias sendes, og hans Mission skulde bestaa i at vende Fædrenes Hjerte til Børnene og Børnenes til deres Fædre, „at jeg ikke skal komme og slaa Landet med Band".

Denne Profeti er opfyldt. Jeg ønsker at henlede Deres Opmærksomhed paa nogle af de Ting, der forklare Opfyldelsen. De veed, at der har været Mennesker, som have paastaaet, at de vare Elias; de have dog ikke paastaaet, at de vare Elias helt og holdent, men kun, at hans Aand var iklædt deres Legeme. Den Slags Paastande kunne vi ikke fæste Lid til. Det er ikke Maaden, hvorpaa Herren vil sende Elias. Han vil sende ham, som han er. Han vil sende Elias saaledes, som han viste sig for Frelseren paa Forklarelsens Bjerg.

Saa vil Nogen maaske sige: Det var en Opfyldelse af Profetien om Elias' Komme, da han viste sig for Jesus. Men læse vi Noget om, at Elias ved denne Lejlighed udførte Noget, der kunde vende Børnenes Hjerter til deres Fædre? Bleve de Hovmodige og Alle, som øvede Ugudelighed, brændte som Halm paa den Dag? Nej, dette var ikke den bestemte Tid. Tiden var endnu ikke kommen, da Herren vilde opbrænde de Ugudelige, ligesom Halm fortæres i Ilden; thi før den Dag vil han sende Elias.

I det 110. Kapitel i Pagtens Bog have vi en Beretning om en Række Syner, der bleve givne til Profeten Joseph Smith i Kirtland Tempel, en Bygning opført og indviet til Herren. Engle viste sig i denne Bygning, Guds Kraft blev følt, og den Helligaand blev udgydt

ligesom paa Pinsefestens Dag. Flere af de gamle Profeter og hellige Mænd viste sig for Profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery, medens de sad paa Forhøjningen for det melchisedekske Præstedømme i Templet. Vi læse om, at Moses og Andre viste sig, ligeledes Frelseren selv, og i 13—16. Vers læse vi følgende:

„Efter at dette Syn var sluttet, aabnede sig for os et andet stort og herligt Syn; thi Elias, Profeten, som blev optagen til Himlen uden at smage Døden, stod foran os og sagde: Ser, Tiden er tilfulde kommen, som blev talet ved Profeten Malakiæ Mund, hvori han bevidnede, at han, Elias, skulde blive udsendt, før Herrens den store og forfærdelige Dag kommer; For at omvende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes til Fædrene, at han ikke skal komme og slaa Jorden med Band. Derfor ere denne Husholdnings Nøgler overantvordede i eders Hænder, og herpaa kunne I vide, at Herrens den store og forfærdelige Dag er nær, ja staar endog for Døren."

Dette var et Tegn paa de sidste Dage. Det var et Tegn paa, at den Tid var nær for Haanden, da alle de Ting skulde opfyldes, som vare udtalte af de hellige Profeter, men endnu ikke opfyldte, og at Herrens den store og forfærdelige Dag var nær; Elias kom og overgav Joseph Smith Nøglerne til dette store Arbejde, som skulde udføres i de sidste Dage.

Hvad er det for Nøgler, som Profeten modtog? Det er de Ordinancer, som Herren har aabenbaret, hvorved de Levende kunne handle for de Døde. Noget ganske Nyt i denne Uddeling, Noget, som er i fuldstændig Modstrid med de Tanker og Meninger, som gjøre sig gjældende i hele den kristne Verden. Intet Religionsparti, ingen Sekt eller Kirke i hele Kristenheden forstod Noget om Arbejde for de Døde. Den almindeligt antagne Lære var, at naar Folk døde, var der ikke længere nogen Mulighed for dem til at opnaa Frelse. Dersom de døde uden at have fattet Tro paa Jesus Kristus, var der ingen Hjælp for dem; de vare uigjenkaldeligt og redningsløst fortabte.

Alle de hedenske Nationer, som aldrig havde Lejlighed til at lære Kristi Evangelium at kjende og ikke en Gang havde hørt hans Navn, bleve ifølge denne Lære dømte til evigt Helvede, til at brænde i Søen af Ild og Svovl for evig uden Redning, uden at nogen Hjælp, nogen Forløsning kunde komme til dem gjennem alle Evigheders Evighed. Aarhundrederne og Aartusinderne vilde gaa, den ene Evighed følge efter den anden, men de vilde vedblive at lide disse frygtelige Kvaler. Hvorfor? Fordi de ikke troede paa Kristus; men de kunde ikke tro paa ham, efterson de aldrig havde hørt om ham; alligevel lærte de kristne Kirker denne falske Lære. Dersom Folk døde i kristne Lande uden at have faaet „Fred med Gud" paa den Maade, som de kristne Sekter ansaa for den rette, da vare de evigt fortabte.

En særdeles mærkelig Omstændighed er det, at de i Forbindelse med dette lærte følgende høist urimelige Lærdom: Et Menneske kunde være nok saa ugudelig, nok saa fordærvet, have begaaet Mord og udøst uskyldigt Blod, men dersom han, før han blev henrettet af Bødlen, bekjendte sig at tro paa Kristus, da vilde han opnaa Herlighed hos Gud. En god Mand derimod, en Mand, som var en retskaffen Nabo og en god Borger i Landet, og som gjorde, hvad han ansaa for at være Ret, men ikke havde Tro paa Forløseren og døde uden denne Tro, han gik lige til det evige Helvede; thi der var ikke nogen Frelse for de Døde. Deres Lære var denne: „Der er ingen Omvendelse i Graven, ingen Tilgivelse efter Døden." „Saaledes som Træet falder, saaledes vil det blive liggende." „Som Døden forlader os, vil Dommen finde os." Jeg husker disse Sætninger, som jeg hørte, da jeg som Dreng gik i Kirke, og dette var den almindelige Opfattelse i Kristenheden. Ordets Forkyndere troede ikke, at Nogen kunde faa Noget at vide om Kristus efter Døden. Nogle af dem lærte endog, at smaa Børn, som døde uden at være døbte, vilde gaa til det evige Helvede ligesom de Voxne.

Paa den Tid, da disse Aabenbaringer kom til Joseph Smith, var der ikke nogen Sekt i Kristenheden, som troede, at der kunde udføres Noget for de Døde; men nu begynde vi at lære Noget om Guds Hensigter med de store Hærskarer af Mennesker, som aldrig have haft Lejlighed til at høre om Frelseren.

Det er meget rigtigt, at Jesus og Apostlerne i gamle Dage lærte, at Tro var nødvendig til Frelse, men det var for Folk, som havde Lejlighed til at faa at vide, hvad de skulde gjøre. Han sendte sine Apostler ud i Verden, sigende: „Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen! Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som ikke tror, skal blive fordømt." Hvem sigter dette til? Til de Mennesker, som hørte Sandheden, og som havde Lejlighed til at annamme Evangeliet og modtage Lys og Kundskab fra Gud, men dog forkastede Herrens Ord. Det var dem, som hørte, men ikke vilde annamme, dem, som bleve viste Vejen til Guds Rige, men nægtede at vandre paa den — det var dem, der skulde blive fordømte.

(Fortsættes.)

— Gud giver Føde til enhver Fugl, men han bringer den ikke til Reden.

— Der gives Sandheder, som nogle Mennesker foragte, fordi de ikke have undersøgt dem, og som de ikke ville undersøge, fordi de foragte dem.

— Ingen Ven elsker dig mere sandt end den, der vil fortælle dig dine Fejl paa en venlig og tydelig Maade.

Tirsdag den 1. Juli 1913.

Bibelens Oversættelse.

I en Tale ved Foraarskonferencen i Salt Lake City berørte Præsident Anthon H. Lund et Emne, der har været Gjenstand for megen Misforstaaelse blandt Ikke-Mormoner. Som Taleren paaviste, bliver Bibelen af Kirkens Medlemmer erklæret for at være „Guds Ord, forsaavidt som det er rigtigt oversat", og dette har givet Anledning til den Misforstaaelse, at de Sidste-Dages Hellige forkaste nogle Dele af Bibelen og antage andre. Dette er dog langtfra Tilfældet. Sagen er, at de Sidste-Dages Hellige for det første vide, at den forhaandenværende Text efter de Resultater, som omhyggelige videnskabelige Undersøgelser have naaet, i mange Tilfælde er unøjagtig. Med andre Ord, de vide, at Afskrivningerne af de oprindelige Skrifter, hvoraf der nu ikke mere findes et eneste Exemplar, ikke ere komne til os aldeles fejlfri, men have gjennemgaaet mange Forandringer. For det andet vide de, at selv den bedste Oversættelse af Texten mangler meget i at være fejlfri. Det er disse selvindlysende Sandheder, som de give Udtryk i denne Trosartikel om Bibelen; vore Dages fremragende Theologer gjøre noget lignende, naar de nægte at skrive under paa den gamle Theori, at hvert eneste Ord i Bibelen er nøjagtigt saaledes, som Gud vil have det.

Angaaende Grundtexten, saaledes som vi nu have den, siger Dr. Angus, der i sin Tid var Medlem af den engelske Kommission, som reviderede Bibelen:

„Disse Manuskripter have ved Afskrivning været udsatte for mange Fejl. Denne Kjendsgjerning vil ikke forundre Nogen, naar det erindres, at Bøger, trykte med megen Omhu, ofte indeholde talrige Fejltagelser. Ved Afskrivning ville Fejl naturligvis meget lettere kunne indsnige sig end ved Trykning, og Gjennemsyn og Rettelser ere langt vanskeligere at foretage i det skrevne end i det trykte. Arbejdets Omstændelighed og Langsomhed forøgede tillige Muligheden for, at Bogstaver, Stavelser og Ord bleve udeladte, tilføjede, forandrede eller ombyttede. Sommetider havde Skriveren Manuskriptet foran sig; sommetider skrev han efter Diktat. I det sidste Tilfælde hørte han ofte forkert, og i det første saa' han ofte fejl. Forskjellige Ord, der havde den samme Slutningslyd, og forskjellige Sætninger, der sluttede med det samme Ord, bidroge til, at Fejl lettere kunde indsnige sig. En Misforstaaelse af Manuskriptet, hvorfra der kopieredes, havde sommetider de samme Følger. Skriveren kunde enten misforstaa dets Forkortelser eller adskille Ordene urigtigt, hvor disse, som i de fleste gamle Manuskripter, vare skrevne uden Tegn,

eller ogsaa kunde Manuskriptet være beskadiget og Skriften paa flere Steder udviskет."

Grundteksten indeholder talrige Fejl af alle de her nævnte Aarsager, og Ingen vil paastaa, at disse Fejl ere inspirerede.

Oversættelsen er ligeledes ufuldkommen. Den engelske Bibel siger for Exempel, at Israeliterne „laante" et Antal Gjenstande fra Ægypterne, som de ikke havde i Sinde at give tilbage. Dette er en urigtig Oversættelse af et Ord, der betyder, at de „begjærede" disse Ting. Den samme Oversættelse siger, at David pinte dem, der vare tagne til Fange i Krigen, medens Grundteksten siger, at han satte dem i Arbejde. Der er mange saadanne Tilfælde af fejlagtige Oversættelser, og dette er ikke mærkeligt, naar Hensyn tages til, at Kjendskabet til det græske og hebraiske Sprog stadig sygnede hen i den mørke Middelalder. Det er et Under, at man paa Reformationstiden og umiddelbart derefter var i Stand til at frembringe saa gode Oversættelser som dem, der fremkom paa den Tid. Oversættelserne vare i Virkeligheden ypperlige, naar Forholdene tages i Betragtning, og de ere blevne forbedrede fra Tid til anden, men de ere ikke fejlfrie. Ingen Oversættelse er endnu foretaget eller kan foretages, der kan betegnes som en fuldkommen Erstatning for Grundteksten eller gjøre Studiet af den oprindelige Tekst overflødig, hvis en rigtig Forstaaelse af Bibelen ønskes.

Naar de Sidste-Dages Hellige derfor erklære, at de „tro, at Bibelens Indhold er Guds Ord, forsaavidt som det er rigtigt oversat", da udtrykke de hermed en vigtig og betydningsfuld Sandhed.

Deseret News.

Missionsnyheder.

Afløsning. Ældste Harold Hansen, som ankom for en Maaned siden og blev beskikket til at arbejde i Aarhus Konference, er løst paa Grund af Sygdom og forlod Liverpool den 14. Juni med Dampskibet „Tunisian". Ældste Joseph J. Christiansen, Aalborg, er ligeledes løst paa Grund af Sygdom efter 6 Maaneders Ophold i Missionen og rejser hjem samtidig med Ældste Wyman Nielsen, som har udført en 2 Aars Mission i Bergens Konference. Disse 2 Brødre forlode Liverpool den 28. Juni med Dampskibet „Corsican".

Ældste Jesse H. Nielsen er løst fra at præsidere over Trondhjems Konference, og Ældste Robert H. Sørensen er løst fra sin Stilling som Missionssekretær.

Beskikkelse. Ældste James C. Bolander er beskikket til at præsidere over Trondhjems Konference. Ældste Robert H. Sørensen er beskikket

til at arbejde i Kjøbenhavns Konference og Jesse H. Nielsen til at indtage hans Plads som Missionssekretær.

Forflyttelse. Ældste Joseph N. Busath er forflyttet fra Kjøbenhavns til Kristiania Konference.

Kjærlighedens Lavvande.

Af W. G. Jordan i „Det ægteskabelige Livs smaa Problemer".

Den sørgeligste Erfaring, der kan gjøres i det ægteskabelige Liv, er, naar de, som i Aarevis have levet og elsket hinanden, lade Kjærlighedens Sol formørkes og en Kløft opstaa imellem dem. Det er et Hjertets Sørgespil i to Menneskers Liv. Livets største Prøvelser komme ikke til os fra den ydre Verden, men fra vor egen lille Verden i vort Hjem. Livets Kamp og Modgang kan med Lethed bæres, naar den Haand, vi holde af at knuge fast i vor egen, med et inspirerende Tryk giver sin Sympathi tilkjende; men naar Kjærligheden, den gjensidige Respekt og Agtelse er fejet bort, da synes selve Hjemmets Bolværk at være borte.

Tilfældige Uenigheder, Misforstaaelser og smaa Skyer af daarlige Følelser blive maaske ikke skjæbnesvangre. Tilnærmelsens Sol kan sprede dem, og i den milde Atmosfære, der følger efter, glemmes de; men anderledes er det, naar Kjærligheden selv bliver kold og den gjensidige Agtelse, der er Kjærlighedens bedste Støtte, gaar paa en længere Udflugt. Da tiltager Mislyden i Styrke, efterhvert Dagene gaa; Uenigheden om Livets vigtigere Spørgsmaal bliver mere bitter; mørk, haabløs Taushed hersker i Stedet for fortrolig Samtale, eller ogsaa forurenes Luften med vrede Ord, der udtrykke Haan og Foragt. Sommetider fremkommer der et forbitret Vredesudbrud, der ikke er saa frygteligt, som det synes. Det er maaske en Opflammen i heftig Modstand fra et Hjerte og viser, at Kjærlighedens Ild endnu brænder; men den stadige, kolde, følelsesløse Spot og Bitterhed vidner kun om Aske.

Et saadant Forhold er ikke en ægteskabelig Duet; det er en ægteskabelig Duel. Naar enten Manden eller Hustruen bruger Ord, der skulle saare, Udtryk, tilsyneladende uskyldige i Andres Ører, men dog behændigt fremsatte for at drille og opirre, idet de ubarmhjertigt bane sig Vej gjennem Rustningens svage Punkter, da er det paa Tide, at disse to erklære Vaabenstilstand og skyndsomst afholde en Fredskonference; thi ellers vil der snart ikke være Kjærlighed nok tilbage til at holde Begravelsen over. De ville endog tilsidst hade hinandens Handlemaade, Sindstilstand, Opførsel og Maade at tale paa. Den en Gang elskede Stemme vil nu lyde haard og skarp; Fodtrinene paa Trappen, som før vare den skjønneste Musik, ere nu en skurrende Mislyd, og den klare Latter frembringer kun en Følelse af Modvillie. Alt dette viser

aldeles bestemt, at Kupid gjør sig færdig til en Ligbegængelse, og den døde Lykke vil snart være begravet.

Sommetider er det kun den ene Part, der fjerner sig mere og mere fra den anden, medens denne endnu elsker med samme Styrke og af hele sit Hjerte. Ligesom Fraværelse altid er sværest for den, der bliver tilbage, saaledes er Kjærlighedens Tusmørke mest smertefuldt for den, hvis Kjærlighed endnu er i Live. Det er den døde Nerve, der ikke smerter. De finere og ædlere Væsener lide mest i Livet. Temperaturforandringer kunne forstyrre Violinens modtagelige Sjæl, men de magte ikke at gjøre Indtryk paa Messinginstrumenter. Der kan være en bevidst Trang tilstede hos den, som endnu elsker, til ikke at ville tro paa denne Adskillelse — til ikke at antage blot for et Øjeblik, at det er muligt; men ofte vil et Ord, et Udtryk, et Blik eller en Handling aabenbare Sandheden, ligesom et Lynglimt viser den Rejsende Kløften ved hans Fod.

Det Smil, der var vort Livs Lysstraale, opliver os ikke mere; de Kjærtegn, der vidnede om uendelig Kjærlighed, blive holdte tilbage; den Ømhed, der syntes ligesaa sikker som Solens Opgang og Nedgang, har vendt sig til Tvivl, og den, som endnu elsker, maa kjæmpe en haabløs Kamp, medens hele Livet omkring ham synes at ligge i Taage. Benyttende al den Visdom og Takt, som Hjertet og Forstanden besidder, kan man dog aldrig under saadanne Forhold sige det rette Ord eller udføre den rigtige Ting. Hjertets fine Strenge, der en Gang bevægedes ved den mindste Berørelse og øjeblikkelig frembragte den dejligste Musik fra Sjælens inderste Gjemme, ere nu stumme. Ingen Forklaringer, ingen Undskyldninger, ingen Blottelse af Hjertets ædleste Følelser, ingen Belysning af Sindets og Tankernes hemmeligste Vandringer kan overvinde dette ubestemte Noget, der adskiller.

Vi kunne staa med et sønderknust Hjerte foran denne Skillevæg af Sladder, Mistænksomhed, Frygt, Tvivl og Misforstaaelse og fyldes med den mest haabløse Selvopgivelse, naar vi se den Kjærlighed, der var Alt for os i Livet og endnu er alt det, der gjør Livet værd at leve, blive fejet bort paa samme Maade, som vi paa Afstand se en Baad med en af vore Kjære nærme sig og redningsløst blive ført med af den rivende Strøm over det skummende Vandfald. Da er det, at Erindringerne om de forbigangne lykkelige Dage ligesom Spøgelser vise sig for os og forøge vor Smerte. Af Kjærlighedens visne Roser have vi da kun Tornene tilbage.

Kjærligheden dør saa godt som aldrig pludselig. Den skranter gjerne en lang Tid før dens endelige Bortgang. Smaa Upasseligheder, der let kunne helbredes, naar de tages i Tide, faa Lov til at udvikle sig til en farlig Sygdom; andre Sygdomme støde til, og Kjærligheden, hvis Livskraft tilsidst er opbrugt gjennem lange Lidelser, dør. Kjærlighedens upaa-

agtede Forkjølelse bliver ofte til uhelbredelig Tæring. Hurtig Behandling, forbunden med lidt uegennyttig Omsorg, øm Opmærksomhed og opmuntrende, taalmodig Pleje, vil atter gjøre den fuldstændig rask.

De store Ting, der stille sig adskillende op mellem to, der have elsket hinanden, ere som oftest kun Ubetydeligheder, der formedelst Uagtsomhed have faaet Lov til at voxe og tage Overhaand. Ofte opstaa de paa Grund af en uheldig indre Karakterfejl, Sindstilstand og Væsen hos den Ene eller Begge, men de burde overvindes og bringes til Taushed i Begges Interesse. Selv Utroskab er maaske blot det Højdepunkt, som Forsømmelse, Skinsyge, overdreven Forsængelighed, Uvirksomhed, Oprør mod Skjænderiets ensformige Atmosfære, utilfredsstillet Længsel efter Sympathi eller et kjærligt og forstaaende Ord og mulig en Snes andre Forhold kunne lede til. Enhver af disse kan afgive en frodig Jordbund, hvori den kan slaa Rødder og drage Næring. Sommetider er Fejlen kun hos den ene, sommetider have baade Mand og Hustru Skyld deri. Den „Uskyldige" er ofte, uden at vide det og maaske endog uden at bekymre sig derom, den egentlige Aarsag til et saadant Forhold.

Den bedste Maade at undgaa Kjærlighedens Lavvande paa er at fatte den Beslutning, naar det ægteskabelige Liv paabegyndes, at der aldrig skal være Lavvande. Uagtet Mand og Hustru elske hinanden ligesom i gamle Dage, gaa de sommetider tankeløst langt fra hinanden paa Grund af ubetænksomme Ord, Pirrelighed, falsk Stolthed eller Misforstaaelser. Med Armene aabne og udstrakte, samlende frem i Mørket og med Længsel efter hinanden i Hjertet gaa de videre, medens et kjærligt Ord, en Bevægelse, et Smil eller blot et Kjærligheds-Glimt i Øjet vilde bringe dem overvundne og eftergivende i hinandens Arme, hvorimod et uforsigtigt og ligegyldigt udtalt Ord, en haanende Bemærkning eller en Taushed, der er haardere end Ord, vil gjøre Afstanden imellem dem endnu større.

Det ser virkelig ud til, at nogle Mennesker ikke ønske Lykke; thi ellers vilde de ikke saa heldigt kunne skjule sig for den og undlade at ofre de Bagateller, som det koster at sikre sig den. Folk, som vilde oprøres over den blotte Tanke om at ødelægge en 5-Kroneseddel, kaste ofte to Menneskers Lykke overbord for den ringeste Ubetydeligheds Skyld. Livet er for kort og Kjærligheden for stor til at spilde blot en Time paa Smaaligheder. Hvad har det at sige, hvor Fejlen er, og hvem der tilgiver?

Naar der viser sig Tegn paa, at Kjærligheden er i Aftagen, da burde de to prøve paa for et Øjeblik at glemme deres Uenighed, den sørgelige Forandring i deres Forhold, de døde Erindringers og begravede Følelsers Kirkegaard og forsøge paa en eller anden Maade at komme tilbage til Enighed og Forstaaelse. De skulde prøve paa at samle Stumperne af deres brudte Kjærlighedslykke og betragte dem; thi

derved kan maaske en livgivende Flamme af den gamle Kjærligheds Ild blusse op af den graa Aske og fortære Uenighedens og Mistænksomhedens Spindelvæv.

Argumenter alene have ingen Vægt, det er blot en Appel til Fornuften; hvad der tiltrænges er en aandelig Paavirkning af Følelseslivet. Vi skulle for vor egen Skyld fuldtud erkjende Tilstanden, men det er ikke fornuftigt at aabenbare vor Smerte ved at trygle eller protestere. Haarde Ord, der udtales for at saare, miste meget af deres Kraft, naar vi ikke vise Tegn paa, at de have gjort Indtryk. I Kjærlighed, der er bleven kold, er der ligesom en gul Streg af Grusomhed. Den holder af at se Virkningerne af sin Magt. Paataget Ufølsomhed og kold Ligegyldighed ville sjeldent holde sig, hvis de lades upaaagtede og ikke synes at gjøre Virkning. Der er ingen Fornøjelse ved at skyde med den Slags Patroner uden Kugler. En uventet Venlighed, en Ømhed i Stemmens Klang, den livgivende Indflydelse af den første Kjærligheds behagelige Sødme og skattede Opmærksomheder kan smelte Sindets Bitterhed og Modvillie, medens Argumenter kun ville gjøre Sindet haardere ligesom Ler, der udsættes for Hede.

Ved at forsøge paa at komme tilbage til det Sted paa Vejen, hvor Adskillelsen begyndte, vil Livet ses i et andet Lys og vise os de skjulte Kræfter, der ere i Virksomhed for at skille to Mennesker ad, som burde elske hinanden. Der hviler en dobbelt Pligt paa den, der vil holde en Have vedlige, nemlig at fjerne Ukrudtet og at plante Blomsterne. Denne dobbelte Pligt er af særlig stor Vigtighed i Hjemmet; hvis der hersker Uenighed, burde man i det mindste undgaa saadanne Ting, der skabe Mislyd og forøge Uenigheden. Det er da paa Tide at give en Modgift, men dersom det ikke paa nogen Maade er muligt at give en saadan, vær da barmhjertig og læg et Omslag paa — ikke et Trækplaster. Det er i en saadan Time, at to Mennesker skulle arbejde over i deres Overbærenhed med hinanden og svøbe deres saarede Ømfindtlighed ind i Tjærepapir og lægge den tilside foreløbig; thi den er kun i Vejen under Krisen.

Under en Storm paa Søen bliver Alt ofret for at frelse Skibet. Personlige Sorger, Lidelser, Prøver og Besværligheder — Alt regnes for Intet, naar blot Skibet og dets Passagerer kunne holdes oven Vande. Naar to Menneskers Livslykke hænger i Vægtskaalen, og naar Kjærligheden er ved at gaa til Bunds i Tvivlens og Uenighedens Nat, da burde der gjøres en Kraftanstrengelse for at frelse Skibet. Kast alle Unødder overbord, al Stolthed, Frygt, Selvtillid, Had, Nag, Egenkjærlighed, alle smaa opelskede Vaner og Tilbøjeligheder, hvis det er nødvendigt; kast alle Daarligheder ud, ja selv nogle Rettigheder — blot for at frelse Skibet. Kjærlighed er Livsskibets mest værdifulde Last. Det er den største Ting i denne Verden og den eneste Ting, der vil gjøre

Livet værd at leve i den næste. Kjærlighedens Lovvande er den sørgeligste Tilstand i Menneskets Liv. Det er et Livs største Daarskab at lade Kjærligheden dø, hvis den paa nogensomhelst Maade kan holdes i Live. »Improvement Era«.

Joseph Smith, den profetiske Lærer.

Af B. H. Roberts.

(Fortsat.)

Det vil ikke være vanskeligt at paavise Rigtigheden af denne Paastand. „Godt" forudsætter Tilstedeværelsen af dets Modsætning „Ondt". Loven, der i sig selv er Indbegrebet af Orden, forudsætter Uorden og søger at opretholde Ordenen. Vi overbevises om Sandheden af denne Lærdom ved alle Lejligheder. I Astronomien finde vi den i den midtpunktflyende og den midtpunktsøgende Kraft — en adskillende og en sammenholdende Kraft. I Kemien gjør den sig gjældende i Udskilning og Opløsning af Metaller, i Fysiken i positiv og negativ Elektricitet. Den ses i Lys og Mørke, i Hede og Kulde, i Bevægelse og Hvile, i Glæde og Sorg, i Lyst og Smerte og saaledes videre. Vor Profets Lærdomme i denne Retning gaa saa vidt, at selve Tilværelsen siges at være afhængig af denne Tingenes Antinomi:

„Og dersom I skulle sige, at der gives ingen Lov, da skulle I ogsaa sige, at der findes ingen Synd. Dersom I skulle sige, at der er ingen Synd, da skulle I ogsaa sige, at der findes ingen Retfærdighed. Og dersom der ingen Retfærdighed er, da er der ingen Lykfalighed. Og findes der hverken Retfærdighed eller Lykfalighed, saa findes der ej heller Straf eller Elendighed. Og dersom disse Ting ikke er, saa er der ingen Gud. Og er der ingen Gud, saa ere vi ikke til, ej heller Jorden; thi der kunde ikke have været Noget skabt, hverken til at virke eller paavirkes."

Har De nogensinde tænkt paa, hvilken skrækkelig Verden det vilde være uden denne Dobbelthed — uden disse Modsætninger, som her omtales? Forudsæt, at Alt i Verden var hvidt! Ingen afvexlende Farver! Almindeligt Vanvid vilde blive Resultatet. „Frygten for at synke ned i Intetheden" har et Sidestykke i Frygten for, at alle Ting skulle blive en „Sammenblanding i Et". En Tilværelse uden denne nødvendige „Modsætning i alle Ting" er ypperligt skildret for nylig af en filosofisk Forfatter i følgende Udtryk:

„Det Onde indtager en Stilling i Naturens Kræfters Vægtskaal... Det er ogsaa en Baggrund for det Gode, en Tilskyndelse til det Gode, en Prøve for det Gode, uden hvilket det Gode ikke kunde være til. Ligesom Mod ikke kunde være til, dersom der ikke var Fare, og Sympathi og Medfølelse ikke kunde udøves, hvis der ikke var Lidelser og Sorg,

saaledes kunde ikke heller nogen anden Dyd existere uden tilsvarende Modsætning. I en Verden uden Ondt — hvis en saadan Verden i det Hele taget kan tænkes — vilde alle Mennesker have et fuldkomment Helbred, en fuldkommen Oplysning og en fuldkommen Moral. Ingen kunde erhverve eller meddele Kundskaber; thi Oplysningens Bæger var fuldt for hver Enkelts Vedkommende. Temperaturen vilde altid være 15 Grader, eftersom baade Hede og Kulde er ondt. Der kunde ikke være nogen Fremgang, eftersom Fremgang bestaar i Overvindelse af det Onde. En Verden uden Ondt vilde være ligesom Arbejde uden Anstrengelse, som Lys uden Mørke, som en Kamp uden Modstander. Det vilde være en Verden uden Mening."

Den tyske Filosof Kant udtrykker den samme Tanke paa en anden Maade, naar han siger: „Idet Duen svæver gjennem Luften, forundres den maaske over den Modstand, som Atmosfæren udøver mod dens Flugt; men vi veed, at uden denne Modstand kunde den slet ikke flyve." Saa vidt Kant. Benyttende denne Tanke komme vi til følgende Slutning: Som Luftens Modstand er en Betingelse for Duens Flugt, saaledes er det Ondes Tilværelse en Betingelse for Intelligensernes Fremgang og Udvikling.

I December-Nummeret af »Cosmopolitan Magazine« for 1908 gjør Hr. Ambrose Bierce dette Emne til Gjenstand for nogle Betragtninger, og uagtet jeg ikke kan slutte mig til enhver Tanke, han her har udtrykt uden Modifikation, saa anser jeg dog disse Udtalelser for at være betydningsfulde og righoldige nok til at blive fremsatte her:

„Lad os for et Øjeblik antage, at dette Lands Grundlæggere havde opnaaet deres ædle Hensigt eller rettere Hensigter; thi de ere talløse som Skovens Blade, og der er ikke to af dem ens. Vi have da et Land, i hvilket der ikke findes Fattigdom, Uenighed, Tyranni eller Undertrykkelse, ejheller Farer for Liv og Lemmer, ingen Sygdom eller skadelige Forhold og saaledes videre. Hvor herligt! Hvilket godt og lykkeligt Folk! Ak, nej! Med Fattigdommen forsvandt ogsaa Velgjørenheden, Forsigtigheden og den Forudseenhed, som, født af Frygten for personlig Nød og Savn, staar Vagt ved et Tusind Døre for at forsvare Livets Goder. Barmhjertighedsfølelsen er død i hvert et Bryst, og Taknemligheden er sygnet hen af Mangel paa Brug og har ikke længere Plads blandt Menneskehjertets Følelser... Da vi ikke have nogen Undertrykkelse at kæmpe med og ikke nogen Farer at møde, behøve vi ikke længere Mod til at gjøre Modstand eller Kraft til at udholde. Heltemod er en Egenskab, om hvilken kun en dunkel Erindring er tilbage, og Ædelmodighed kun en Drøm om en længst forsvunden Tid. Dydens Tilstedeværelse kan kun erkjendes gjennem dens Modsætning: Synden; de udspringe fra det samme Frø, voxe i den samme Jord, modnes i det samme Sollys og gaa tilgrunde i den samme Frost.

Hvilken nydelig Race af moralske Svæklinge vilde vi ikke blive uden Synd og Modgang! I en Verden uden Ondt vilde der dog være et stort Onde — Tilværelsen. Vi behøve ikke at frygte en saadan Tilstand. Udviklingen er befængt med Modgangens Spirer; paa Civilisationens Grav sætter den vilde Barbar sig i Morgen „med en Higen i sit Bryst", der vil forandre ham Dagen efter. Denne Udviklingens Lov kunne vi hverken forhindre eller forøge; thi vort Held forvirrer os. Dersom vi for Exempel kunde afskaffe Krig, Sygdom og Hungersnød, vilde Menneskeheden formere sig i en saadan Grad, at der tilsidst kun vilde være „Staapladser tilbage" — en Tilstand, som snart vilde give Anledning til Krig, Sygdom og Hungersnød. Derfor er dette den fornuftigste Bøn: „O Herre, gjør din Tjener stærk til at stride og til at møde alle Farer, men lad ham ikke undgaa dem."

Det Onde er altsaa ikke en skabt Ting. Det er ligesaa evigt som Tiden og Rummet. Det er ligesaa gammelt som Loven, saa gammelt som Sandheden og som det evige Univers. Fornuftvæsenerne maa underkaste sig disse evige Tilstande og Forhold, det er deres Pligters Maal.

Fornuftvæsenerne. Ved Menneskets Aand, der ofte nævnes med andre Navne, saasom „Sind", Sjæl", „Intelligens", „Ego", „Selv", mener jeg her det bevidste, selvbestemmende Væsen, som tænker, elsker, higer, ræsonnerer — kort sagt, jeg mener det virkelige Menneske. Lad os i vor Afhandling kalde dette Væsen Aand. Om Mennesket, altsaa forstaaet paa denne Maade, lærte vor Profet følgende:

„Sjælen, Menneskets udødelige Aand, hvor kom den fra? Alle de Lærde og de Gejstlige sige, at Gud skabte den i Begyndelsen; men det er ikke saa. Den blotte Tanke, at dette skulde være Tilfældet, er i mine Øine nedværdigende for Mennesket. Jeg tror ikke en saadan Lærdom, thi jeg veed bedre... I sige, at Gud er et evigt Væsen. Hvem har sagt eder det? Det er rigtigt nok, men hvorledes have I faaet det at vide? Hvem har sagt eder, at Mennesket ikke paa samme Maade kunde være et evigt Væsen?... Er det fornuftigt at sige, at Aandens Intelligens er udødelig, og dog at den havde en Begyndelse? Aandernes Intelligens har ingen Begyndelse og vil heller ikke have nogen Ende... Der har aldrig været en Tid, da der ikke existerede Aander; thi de ere ligesaa evige som vor Fader i Himmelen. Menneskets Aand er ikke et skabt Væsen, den har været til i al Evighed og vil vedblive at være til i al Evighed."

(Fortsættes.)

Indhold:

Frelse for de Døde 193
Tankesprog 199
Redaktionelt:
Bibelens Oversættelse 200
Missionsnyheder 201
Kjærlighedens Lovvande 202
Joseph Smith, den profetiske Lærer 206

Udgivet og forlagt af Martin Christopherſen, Korsgade 11, Kjøbenhavn K.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)